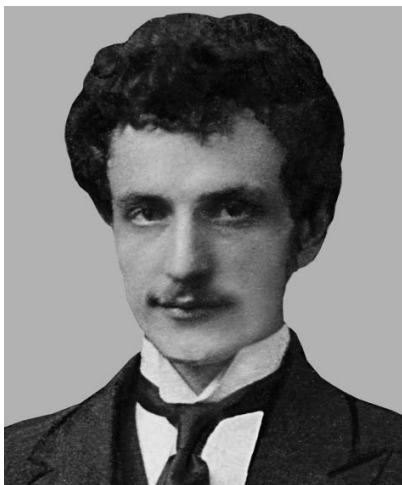

ІСАЄВИЧ Дмитро Григорович (псевд. — Красовський; 07. 10. 1889, с. Велицьк, нині Ковел. р-ну Волин. обл. — 17. 01. 1973, м. Стрий Львів. обл.) — громадсько-політичний діяч. Батько [Я. Ісаєвича](#). Закін. Волин. духовну семінарію (Житомир, 1909), Петрогр. політех. інститут (нині С.-Петербург, 1916). Брав активну участь у діяльності укр. студент. громади, організації укр. мітингів і маніфестів у Петрограді, співпрацював у ж. «Український студент». Під керівництвом М. Туган-Барановського розпочав дослідж. проблем кооп. руху. Після Лютн. революції 1917 переїхав до Києва. Став одним із лідерів і чл. ЦК УПСР, від якої обраний до УЦР, співроб. г. «Народна воля». Вів агітац. роботу в Севастополі серед моряків Чорномор. флоту, а також на Поділлі, читав лекції з українознавства для учителів на Полтавщині. Секр. президії 1-го Всеукр. з'їзду економістів і статистиків, товариш (заст.) голови ЦК Селян. спілки. Отримав доручення вести переговори з більшов. урядом у складі делегації УНР. Після ліквідації

Гетьманату П. Скоропадського — співред. г. «Трудова республіка». Член укр. делегації на Париз. мирній конф. 1919–20. Як представник Дніпросоюзу взяв участь у роботі Конгресу спожив. кооперації союз. і нейтрал. держав (Укр. кооп. союз увійшов до складу Міжнар. кооп. альянсу), як представник керівництва УПСР — у Люцерн. міжнар. соціаліст. конф. (Швейцарія). Від 1920 — на еміграції. Мешкав у Франції та Чехо-Словаччині, був головою Закордон. комітету УПСР, організатором і дир. кооп. курсів Укр. селян. спілки у Празі (згодом — Праз. кооп. школа), чл. Укр. соціол. товариства. 1925–26 — учений секр. Укр. інституту громадознавства (Прага). 1925 з нагоди виставки рад. книг у Празі в ж. «Нова Україна» надрукував ст. «Модерні єзуїти», у якій розкритикував більшов. режим. 1927 у листі до прорад. париз. г. «Українські вісті» солідаризувався з політикою більшовиків в УСРР. 1929 повернувся на Волинь. Працював журналістом, учителював, зокрема від 1944 — у Стрию. Зробив знач. внесок у відновлення експозиції Стрий. краєзнав. музею «Верховина». 1947–58 викладав укр. і англ. мови у Стрий. технікумі механізації с. господарства. Незважаючи на тиск з боку влади, відмовився виступати з публіч. осудом своєї поперед. діяльності, наслідком чого стали замовні статті з критикою проти нього у рад. пресі.

Рекомендована література

1. Цвенгрош Г. Діяльність видатного кооператора Дмитра Ісаєвича на міжнародній арені (період Української Народної Республіки) // *Дукля*. 1995. № 5;
2. Шаповал Ю. Дмитро Ісаєвич: Повернення в історію // *Україна: культурна спадщина, нац. свідомість, державність*: 36. наук. пр. Вип 5. Л., 1998.

[Ю. І. Шаповал](#)

Бібліографічний опис:

Ісаєвич Дмитро Григорович / Ю. І. Шаповал // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2011. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-12672>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).